WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(druga izba w składzie powiększonym)
z dnia 25 października 2005 r. *

W sprawie T-379/03

Peek & Cloppenburg KG, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy), początkowo reprezentowana przez adwokata U. Hildebrandta, następnie przez adwokatów P. Langego, P. Wilberta oraz A. Aulera, a następnie przez adwokatów P. Langego, P. Wilberta, A. Aulera oraz J. Steinberga,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), początkowo reprezentowanemu przez D. Schennena oraz G. Schneidera, a następnie przez A. von Mühlendahla, D. Schennena oraz G. Schneidera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 sierpnia 2003 r. (R 105/2002-4) w sprawie wniosku o rejestrację słownego oznaczenia Cloppenburg w charakterze wspólnotowego znaku towarowego,

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJIWSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(druga izba w składzie powiększonym),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová i S. Papasavvas, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 kwietnia 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 24 października 2000 r. skarżąca dokonała na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późn. zm. zgłoszenia w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) wspólnotowego znaku towarowego.

2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, jest słowne oznaczenie Cloppenburg.

3 O rejestrację wniesiono dla „usług handlu detalicznego", należących do klasy 35 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego.

4 Decyzją z dnia 20 grudnia 2001 r. ekspert OHIM, na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, odrzucił wniosek o rejestrację.

5 W dniu 25 stycznia 2002 r. zgodnie z art. 57–59 rozporządzenia nr 40/94 skarżąca wniosła odwołanie od decyzji eksperta.

6 Decyzją z dnia 27 sierpnia 2003 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Czwarta Izba Odwoławcza OHIM nie uwzględniła odwołania skarżącej. Stwierdziła ona w istocie, że słowo „Cloppenburg" oznacza niemieckie miasto usytuowane w Dolnej Saksonii oraz że Landkreis Cloppenburg, okręg terytorialny, którego nazwa wywodzi się od tego miasta, liczył w 2002 r. ponad 152 000 mieszkańców. Izba Odwoławcza wskazała, że w języku niemieckim końcówka „burg" (zamek) jest postrzegana jako wskazówka dotycząca miejsca, że miasta i regiony o takim znaczeniu jak Cloppenburg są często cytowane w informatorach i prognozach meteorologicznych nadawanych na całym terytorium Niemiec oraz że odpowiadające im wskazówki widnieją na umieszczonych na autostradach tablicach informacyjnych, które mogą być dostrzeżone na trasie lub usłyszane w informacjach drogowych. Dodała ona, że nazwa „Cloppenburg" oznacza siedzibę świadczącego usługi i w konsekwencji miejsce, w którym powstał pomysł usług handlu detalicznego i z którego są one świadczone. Izba Odwoławcza wywiodła z tego, że niemiecki konsument końcowy postrzega słowo „Cloppenburg" jako wskazówkę pochodzenia geograficznego.

Przebieg postępowania i żądania stron

7 W dniu 17 listopada 2003 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu niniejszą skargę.

8 W skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

9 W dniu 20 lutego 2004 r. OHIM złożył pismo procesowe zatytułowane „odpowiedź na skargę". W piśmie tym, w ramach tytułu „żądania", OHIM napisał:

„[OHIM] dąży do poparcia żądania skarżącej, mającego na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Tym niemniej takie stanowisko prowadzi [...] do uznania żądania skarżącej i zwolnienia [Sądu] z potrzeby orzekania w sprawie. W takiej sytuacji pozwany wnosi do [Sądu] o orzeczenie w przedmiocie skargi przy uwzględnieniu przedstawionej przez strony argumentacji dotyczącej stanu faktycznego i prawnego.

W chwili obecnej pozwany powstrzymuje się od sformułowania ostatecznego żądania".

10 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną.

11 Po wysłuchaniu stron Sąd przekazał sprawę drugiej izbie w składzie powiększonym.

12 Podczas rozprawy OHIM potwierdził, że nie wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, ale pozostawia w tym względzie sprawę uznaniu Sądu.

Ramy prawne

Argumenty stron

13 Na poparcie skargi skarżąca podnosi głównie zarzut oparty na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.

14 Po pierwsze, podnosi ona, że termin „Cloppenburg" jest częstym nazwiskiem w Niemczech, gdyż w książce telefonicznej pod tym nazwiskiem widnieje ponad 16 000 abonentów. Zdaniem skarżącej, nazwiska posiadają ze swej natury charakter odróżniający. W tych okolicznościach zwraca ona uwagę, że wyrok Trybunału z dnia 23 października 2003 r. w sprawie C-191/01 P OHIM przeciwko Wrigley, Rec. str. I-12447, nie ma w niniejszej sprawie znaczenia. Na mocy tego wyroku słowne oznaczenie może podlegać odmowie rejestracji, jeżeli przynajmniej jedno z jego możliwych znaczeń określa cechę danych towarów. Zdaniem skarżącej, rejestracja jest dopuszczalna, jeżeli główne znaczenie jest w obrocie różne od wskazania miejsca geograficznego.

15 Po drugie, skarżąca podnosi, że wskazówki geograficzne w języku niemieckim wynikają z reguły ze słów lub końcówek takich jak „*aus* Cloppenburg" lub „Cloppenburg*er* ..." (z Cloppenburga).

16 Po trzecie, skarżąca stwierdza, że OHIM nie wykazał, iż w obecnie właściwy krąg odbiorców kojarzy nazwę „Cloppenburg" z usługami sprzedaży detalicznej, ani też że taki związek może być w uzasadniony sposób rozważany w przyszłości.

17 W trakcie rozprawy skarżąca dodała, że zaskarżona decyzja nie została właściwie uzasadniona, gdyż Izba Odwoławcza ograniczyła się do odrzucenia argumentów przedstawionych przez skarżącą, nie zastępując ich własnymi argumentami.

18 OHIM stwierdza, że skarga jest oparta na następujących względach. Po pierwsze, Izba Odwoławcza nie wykazała, że miasto Cloppenburg jest znane właściwemu kręgowi odbiorców. Po drugie, nic nie wskazuje na to, że Cloppenburg — miasto lub Landkreis — jest znane jako miejsce produkcji jakichkolwiek towarów. Po trzecie, Izba Odwoławcza nie ustaliła znajomości Cloppenburga jako miejsca świadczenia ponadregionalnych usług. W konsekwencji w odczuciu docelowego przeciętnego konsumenta niemieckiego znak towarowy Cloppenburg nie jest postrzegany jako składający się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego świadczenia oznaczonej usługi czy też nawet towarów sprzedawanych w ramach usług handlu detalicznego.

19 Dodaje on, że zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie T-107/02 GE Betz przeciwko OHIM — Atofina Chemicals (BIOMATE), Zb.Orz. str.

II-1845, OHIM nie jest zobowiązany wnosić o oddalenie skargi, ale może w tym względzie pozostawić sprawę uznaniu Sądu, przedstawiając wszystkie argumenty, które uznaje za właściwe. Jednakże zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-106/03 P Vedial przeciwko OHIM, Rec. str. I-9573, utrzymującym w postępowaniu odwoławczym wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-110/01 Vedial przeciwko OHIM — France Distribution (HUBERT), Rec. str. II-5275, OHIM w żadnym wypadku nie może zmienić granic sporu. Zdaniem OHIM, te same zasady znajdują zastosowanie do postępowań dotyczących bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji.

20 Ponadto OHIM wyjaśnia, że zgodnie z art. 60 rozporządzenia nr 40/94 przekazana Izbie Odwoławczej sprawa jest wyłączona z kompetencji eksperta, który sam związany jest instrukcjami prezesa OHIM. Na mocy art. 131 ust. 2 tego rozporządzenia, w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie, izby odwoławcze są niezależne, co uniemożliwia OHIM wycofanie zaskarżonej decyzji lub zastąpienie jej decyzją korzystną dla skarżącej.

21 Podczas rozprawy skarżąca przyjęła stanowisko OHIM w przedmiocie dopuszczalności jego żądań, wskazując, że wolałaby, aby wniósł on o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie dopuszczalności żądań OHIM

22 W odniesieniu do stanowiska procesowego OHIM w ramach postępowania dotyczącego decyzji Izby Odwoławczej, która orzekła w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, Sąd orzekł, że skoro OHIM nie ma czynnej legitymacji wymaganej do wniesienia skargi na decyzję jednej z izb odwoławczych, to nie może być on za każdym razem zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb, czy też do żądania bezwzględnie oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg (ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 34). Nic nie stoi na przeszkodzie temu, ażeby OHIM przyłączył się do żądania strony skarżącej, tudzież

nawet poprzestał na pozostawieniu sprawy uznaniu Sądu poprzez przedstawienie wszystkich argumentów, które uważa za właściwe celem dostarczenia informacji Sądowi (ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 36). Natomiast nie może on formułować żądań mających na celu stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji Izby Odwoławczej w kwestii, która nie została podniesiona w skardze, ani też przedstawiać zarzutów, które nie zostały podniesione w skardze (zob. podobnie ww. wyrok z dnia 12 października 2004 r. w sprawie Vedial przeciwko OHIM, pkt 34).

23 Ponadto wprawdzie art. 133 § 2 regulaminu bezspornie wyznacza OHIM jako stronę pozwaną w postępowaniu przed Sądem, nie może to jednak zmieniać dotyczących izb odwoławczych, a wynikających z systematyki rozporządzenia nr 40/94, następstw. Wyznaczenie OHIM jako strony pozwanej pozwala co najwyżej na rozstrzygnięcie co do kosztów w przypadku uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji, niezależnie od stanowiska zajętego przez OHIM w postępowaniu przed Sądem (ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 35).

24 Czwarty tytuł regulaminu definiuje rolę OHIM jako strony pozwanej w sposób jednolity, bez rozróżnienia postępowań, które w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą wiążą się z udziałem innych stron niż skarżąca w postępowaniu przed Sądem (zwanych dalej „postępowaniami inter partes"), od postępowań, w których udział biorą wyłącznie skarżąca i OHIM (zwanych dalej „postępowaniami ex parte"). Ponadto brzmienie art. 63 rozporządzenia nr 40/94 nie zawiera jakiegokolwiek rozróżnienia, według którego postępowanie prowadzące do wydania zaskarżonej decyzji stanowi postępowanie inter partes lub postępowanie ex parte. Wynika z tego, że powoływane orzecznictwo dotyczące postępowań inter partes znajduje zastosowanie do postępowań ex parte.

25 W niniejszej sprawie, nawet jeśli OHIM wyraźnie odmówił wniesienia żądania o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nawet jeśli nawet w tym względzie

pozostawił sprawę uznaniu Sądu, to należy stwierdzić, że przedstawił on argumenty wyłącznie na poparcie zarzutu skarżącej, opartego na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. W konsekwencji OHIM jasno wyraził zamiar popierania żądań i zarzutu podniesionych przez skarżącą.

26 W tych okolicznościach należy dokonać ponownej kwalifikacji żądań OHIM i stwierdzić, że w istocie wnosi on o uwzględnienie żądań skarżącej.

27 Z pkt 22–24 powyżej wynika, że żądania, w ramach których OHIM przyłącza się do żądań skarżącej mających na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, należy uznać za dopuszczalne w zakresie, w jakim żądania te i argumenty przedstawione na ich poparcie nie wykraczają poza ramy żądań i zarzutów podniesionych przez skarżącą.

28 Jeśli chodzi o zagadnienie, czy zgodność żądań i argumentów stron może w niniejszej sprawie zwolnić Sąd z orzekania co do istoty skargi, co można wnioskować ze stanowiska OHIM, należy wskazać, że pomimo zgodności argumentów stron co do istoty sprawy, skarga nie utraciła swego przedmiotu. W istocie pomimo zgody pomiędzy stronami, zaskarżona decyzja nie została ani zmieniona, ani wycofana, gdyż OHIM nie dysponuje uprawnieniami w tym zakresie ani też w zakresie przekazania instrukcji w tym względzie izbom odwoławczym, którym na podstawie art. 131 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 marca 2004 r., który w obecnym brzmieniu stał się art. 131 ust. 4, została przyznana niezależność. Wynika z tego, że skarżąca zachowuje interes w stwierdzeniu nieważności tej decyzji.

29 Z powyższych rozważań wynika, że zgodność żądań i argumentów stron nie zwalnia Sądu ze zbadania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów sformułowanych w skardze.

Co do istoty sprawy

30 Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 nie są rejestrowane „znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług".

31 Ponadto art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, iż „[u]stęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Wspólnoty".

32 Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 ma na celu interes publiczny, który wymaga, aby oznaczenia lub wskazówki opisowe dla kategorii towarów lub usług, dla których wnosi się o rejestrację, mogły być swobodne używane przez wszystkich. Przepis ten zapobiega zatem temu, aby takie oznaczenia lub wskazówki, z uwagi na ich rejestrację jako znaku towarowego, były zastrzeżone dla jednego przedsiębiorstwa (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 4 maja 1999 r. w sprawach połączonych C-108/97 i C-109/97 Windsurfing Chiemsee, Rec. str. I-2779, pkt 25).

33 Szczególnie w odniesieniu do oznaczeń lub wskazówek mogących służyć do oznaczania pochodzenia geograficznego kategorii towarów, dla których rejestracja znaku towarowego została wniesiona, a dokładniej nazw geograficznych, interes publiczny istnieje w zachowaniu ich dostępności, w szczególności ze względu na ich zdolność nie tylko do ewentualnego wskazywania jakości i innych właściwości danych kategorii towarów lub usług, ale również z uwagi na ich zdolność do wpływania w różny sposób na preferencje konsumentów, przykładowo poprzez przypisanie towarów lub usług miejscu, które może wzbudzać pozytywne odczucia (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Windsurfing Chiemsee, pkt 26).

34 Ponadto należy wskazać, że z rejestracji jako znak towarowy wyłączone są, po pierwsze, nazwy geograficzne, w przypadku gdy oznaczają one określone miejsca geograficzne, które z powodu danej kategorii towarów cieszą się już uznaniem lub są z nich znane i w konsekwencji w zainteresowanych kręgach wykazują z nimi związek oraz, po drugie, nazwy geograficzne, które mogą być używane przez przedsiębiorstwa i muszą pozostawać również dla nich dostępne jako wskazówki pochodzenia geograficznego danej kategorii towarów lub usług (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Windsurfing Chiemsee, pkt 29 i 30).

35 Należy tutaj wskazać, że ustawodawca wspólnotowy zastrzegł, w drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, możliwość rejestracji oznaczeń mogących służyć jako określenie pochodzenia geograficznego jako wspólnotowych znaków wspólnych, zgodnie z art. 64 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia oraz w odniesieniu do niektórych towarów, w przypadku gdy spełniają one niezbędne przesłanki, jako oznaczenia geograficzne lub nazwy pochodzenia chronione przepisami rozporządzenia Rady (EWG) z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1).

36 Należy jednakże wskazać, iż co do zasady art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 nie stoi na przeszkodzie rejestracji nazw geograficznych, które nie są znane w zainteresowanych kręgach lub przynajmniej nie są znane jako oznaczenie miejsca geograficznego, jak również nazw, odnośnie do których, ze względu na cechy wskazanego miejsca, nie jest prawdopodobne, aby zainteresowane kręgi mogły uznać, że dana kategoria towarów lub usług pochodzi z tego miejsca lub została w nim wynaleziona (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Windsurfing Chiemsee, pkt 33).

37 Mając na uwadze powyższe rozważania, oceny charakteru opisowego oznaczenia należy dokonać wyłącznie, po pierwsze, w stosunku do danych towarów lub usług oraz, po drugie, w odniesieniu do sposobu postrzegania ich przez właściwy krąg odbiorców [wyrok Sądu z dnia 15 października 2003 r. w sprawie T-295/01 Nordmilch przeciwko OHIM (OLDENBURGER), Rec. str. II-4365, pkt 27–34].

38 W ramach tej oceny OHIM jest zobowiązany ustalić, czy nazwa geograficzna jest znana zainteresowanym kręgom jako oznaczenie miejsca. Ponadto omawiane miejsce musi w odczuciu zainteresowanych kręgów wykazywać w danym momencie związek z kategorią wnioskowanych towarów lub usług lub też można w uzasadniony sposób przypuszczać, że w odczuciu tych odbiorców taka nazwa mogłaby oznaczać pochodzenie geograficzne wspomnianej kategorii towarów lub usług. W ramach tego badania należy wziąć w szczególności pod uwagę mniejszą lub większą znajomość danej nazwy geograficznej w zainteresowanych kręgach, jak również cechy samego określanego miejsca i danej kategorii towarów i usług (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Windsurfing Chiemsee, pkt 37 i pkt 1 sentencji).

39 W niniejszej sprawie badanie Sądu musi ograniczyć się do kwestii, czy dla właściwego kręgu odbiorców w Niemczech zgłoszone oznaczenie składa się wyłącznie ze wskazówki mogącej służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego oznaczonych usług. W tym względzie bezsporne jest, że „Cloppenburg" jest nazwą miasta usytuowanego w Dolnej Saksonii, liczącego w przybliżeniu 30 000 mieszkańców.

40 Ponadto skarżąca nie zaprzeczyła, że na właściwy krąg odbiorców, a mianowicie przeciętnych konsumentów „usług handlu detalicznego", składają się przeciętni konsumenci niemieccy.

41 W odniesieniu do oceny charakteru opisowego oznaczenia Cloppenburg należy przede wszystkim stwierdzić, że nie wszystkie z podstaw przedstawionych w zaskarżonej decyzji, a zmierzających do wykazania, iż przeciętny konsument w Niemczech zna to oznaczenie jako miejsce geograficzne, są przekonujące.

42 Po pierwsze, nawet jeśli słowo kończące się „burg" często odpowiada miejscu geograficznemu, to końcówka ta sama w sobie nie może wystarczyć, aby ustalić, że konsument rozpozna w słowie „Cloppenburg" oznaczenie określonego miasta. W istocie końcówka ta występuje również w nazwiskach i w słowach wymyślonych.

43 Po drugie, teza postawiona przez Izbę Odwoławczą, jakoby miasta i regiony o rozmiarze porównywalnym z Cloppenburgiem były często cytowane w informatorach i prognozach meteorologicznych na całym terytorium Niemiec, nie jest przekonująca. W rzeczywistości prognozy meteorologiczne nadawane na całym terytorium Niemiec wykorzystują zwykle jako punkty odniesienia duże miasta takie jak Hamburg, Hanower, Düsseldorf, Kolonia, Berlin, Frankfurt nad Menem, Stuttgart lub Monachium, jak również góry lub duże rzeki. Miasta o takim znaczeniu jak Cloppenburg pojawiają się jedynie sporadycznie.

44 Po trzecie, nawet jeśli miasto Cloppenburg może być wskazywane na tablicach informacyjnych umieszczonych na autostradach lub drogach federalnych i nawet jeśli może ono być wspominane w informacjach drogowych, to można z tego jedynie wywieść, że wskazówki te przeznaczone są dla ludności lokalnej. Z jednej strony, kierunki wskazane na tablicach informacyjnych umieszczonych na autostradach na całym terytorium federalnym ograniczają się do dużych miast, których lokalizacja jest znana, takich jak wskazane w poprzedzającym punkcie. Informacja dotycząca miasta Cloppenburg pojawia się jedynie w danym regionie, gdyż jest ona skierowana do osób pragnących udać się do tego regionu lub tego miasta. Z drugiej strony, ta sama uwaga odnosi się do informacji drogowych, które są śledzone z uwagą

wyłącznie przez osoby, dla których sytuacja na drogach w tym regionie jest w danym momencie istotna.

45 Wreszcie Izba Odwoławcza nie wskazała jakiejkolwiek atrakcji, czy też działalności handlowej, z której miasto Cloppenburg byłoby znane konsumentom na całym terytorium Niemiec.

46 Sąd może pozostawić bez rozstrzygnięcia kwestię, czy zainteresowany krąg odbiorców zna miasto Cloppenburg jako miejsce geograficzne. W każdym razie z uwagi na niewielki rozmiar tego miasta należy stwierdzić, że zakładając nawet, iż niemiecki konsument zna to miasto, okoliczność tę należy uznać za mało znaczącą, a co najwyżej za okoliczność o przeciętnym znaczeniu.

47 Następnie należy wskazać, że Izba Odwoławcza nie wykazała w wystarczający sposób, ażeby w odczuciu zainteresowanego kręgu odbiorców pomiędzy miastem lub regionem Cloppenburga a kategorią danych usług istniał związek lub ażeby można było w uzasadniony sposób przypuszczać, że słowo „Cloppenburg" mogłoby w odczuciu tych odbiorców oznaczać pochodzenie geograficzne kategorii omawianych usług.

48 Zaskarżona decyzja wskazuje wyłącznie, iż dla stosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 wystarczy, ażeby konsument mógł uznać, że słowo „Cloppenburg" oznacza miejsce, w którym powstał pomysł usług handlu detalicznego i z którego są one świadczone, nie wskazując jednakże, w jakim stopniu przesłanka ta została spełniona w niniejszej sprawie. W istocie Izba Odwoławcza ograniczyła się do stwierdzenia, że dla odbiorców niemieckich słowo „Cloppenburg" odnosi się do nazwy miasta w Dolnej Saksonii.

49 Nawet jeśli właściwy krąg odbiorców zna miasto Cloppenburg, to nie wynika z tego bezwzględnie, że oznaczenie może służyć w obrocie jako wskazówka pochodzenia geograficznego. W celu zbadania, czy przesłanki zastosowania omawianej podstawy odmowy rejestracji zostały spełnione, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, takie jak charakter oznaczonych towarów lub usług, ich mniejszą lub większą renomę, w szczególności w omawianym sektorze gospodarczym, omawiane miejsce geograficzne i jego mniejszą lub większą znajomość wśród zainteresowanego kręgu odbiorców, zwyczaje w danej dziedzinie działalności oraz kwestię dotyczącą tego, w jakim zakresie pochodzenie geograficzne omawianych towarów lub usług może w oczach zainteresowanych kręgów mieć znaczenie dla oceny jakości lub innych cech danych towarów lub usług.

50 W niniejszej sprawie miasto Cloppenburg cieszy się wśród zainteresowanego kręgu odbiorców niewielką, a co najwyżej przeciętną znajomością. Po pierwsze, chodzi tutaj o małe miasto. Po drugie, Izba Odwoławcza nie wskazała jakiejkolwiek kategorii towarów lub usług, dla których miasto to cieszyłoby się renomą jako miejsce produkcji lub świadczenia usług. Ponadto Izba Odwoławcza nie ustaliła, czy w obrocie powszechne jest oznaczanie pochodzenia geograficznego usług handlu detalicznego. Poza tym pochodzenie geograficzne takich usług nie jest zwykle uznawane za istotne w ocenie ich jakości lub cech.

51 W tych okolicznościach, w odczuciu zainteresowanego kręgu odbiorców, miasto Cloppenburg nie wykazuje obecnie związku z określoną kategorią usług i nie można w uzasadniony sposób przypuszczać, że omawiana wskazówka mogłaby w przyszłości oznaczać pochodzenie geograficzne tych usług.

52 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza w ramach stosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 naruszyła prawo. W konsekwencji należy przychylić się do

zarzutu opartego na naruszeniu tego przepisu, bez konieczności wypowiedzenia się przez Sąd w przedmiocie pozostałych argumentów przedstawionych przez skarżącą lub też nawet w przedmiocie ewentualnego braku uzasadnienia.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM przegrał sprawę w zakresie, w jakim zostaje stwierdzona nieważność decyzji Izby Odwoławczej, to zgodnie z żądaniem skarżącej należy — mimo zmiany kwalifikacji żądań OHIM, o której mowa powyżej w pkt 26 — obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 sierpnia 2003 r. (R 105/2002-4).

2) **Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 października 2005 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

J. Pirrung